

עידן,

מהרגע שסיפרו לי שאתה כבר לא תחזור, ניסיתי לדמיין בראשי את רגעך האחרונים. את הגבורה, את הבגרות, את הזוועות ואת האימה. כל מה שאני מצליחה לחשוב עליו, זה איך זה יכול להיות? איך יכול להיות שאתה כבר קצין גיבור שהקריב את חייו בעבור המדינה שלו, כשלפני רגע היינו יחד בגן של אדה? איך זה יכול להיות שאתה כבר לא איתנו, כשלפני רגע היינו יחד במחנה קיץ של הצופים? איך זה ייתכן שאתה חלק מרשימה ארוכה של חללים גיבורים, כשלפני רגע היינו קריינים יחד בטקס יום הזיכרון במרחבים?

זיכרונות של 18 שנים רצים ומציפים אותי, והלב שלי לא מצליח להכיל את הבשורה. בכל אבן דרך בחיי היית, והיית בגדול. שנים על גבי שנים שהיינו בלתי נפרדים, אחים. היינו ביחד בכל מסגרת אפשרית ומחוצה לה 24/7 - עשינו ביחד גשר בשיניים, שיעורי נהיגה, ארוחות שישי וחגים, צימרים, מרתונים של הארי פוטר, חוג טניס, טיולים עם ג'וי, ואפילו בעיר הבהדים השתלבו דרכינו.

היית משמעותי עבור כל כך הרבה אנשים, עם החוכמה שלך, הרגישות שלך, הנאמנות שלך, הכנות שלך והשנינות שלך. אתה דוגמה ומופת לחברות אמת.

כשהיינו בני 15 הייתי בגבס כל החופש הגדול, אתה זוכר? חברים אחרים טסו, בילו, נהנו. ואתה? באת אליי כל יום. גם כשרציתי קצת שקט, באת, רק שלא אהיה לבד.

עידן, איזה אובדן קשה מנשוא. כל החיים עוד לפניך. כמה חלומות היו לך, את כולם אני בטוחה שיכולת להגשים.

עידן שלי, אמנם לאחרונה דרכינו התרחקו מעט, אך מעולם לא דמיינתי שהן יתרחקו עד כדי כך.

יהי זכרך ברוך חבר נפש שלי, אח שלי. לעד אנצור אותך ואת אינסוף הזכרונות.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים

שחק עקירב